

Ivalo Lyberths tale ved demonstration for sammenhold og støtte til Grønland

Taler

Ivalo Lyberth
Medlem af Uagut –
Landsorganisation for
Grønlændere i Danmark og
formand for Arsarnerit Aalborg

Dato

17. januar 2026

Sted

Nytorv, 9000 Aalborg, Danmark

1 Kære alle sammen

Jeg står her i dag, fordi jeg ikke kan lade være.
Fordi denne tid har sat sig i mig på en måde, jeg ikke har oplevet før.

5

Det er en mærkelig tid.
En urolig tid.
En tid, hvor jeg vågner op med tanker, jeg ikke plejede at have.

10 Jeg tænker hele tiden på Grønland.
På vores landsmænd derhjemme.
På hvordan det må føles at se sit land blive omtalt som noget, der kan overtages,
forhandles eller flyttes rundt på – som om det ikke er et hjem, men et kort på et
verdenskort.

15

For mig er det ikke teori.
Det er ikke strategi.
Det er mit liv.

20 Jeg er mor.
Og jeg har familie og venner i Grønland.

Og jeg har ærligt talt spurgt mig selv:
Hvad gør vi, hvis situationen eskalerer?

25 Hvad skal min datter?
Hvad skal min familie deroppe gøre?

Det er tanker, jeg aldrig havde forestillet mig, at jeg skulle have.

30 Tanker, der gør mig urolig helt ind i kroppen.
Som om nervesystemet aldrig rigtig får ro.

Og jeg ved, at jeg ikke er alene.

Mange grønlændere – både i Grønland og her i Danmark – går rundt med den
35 samme uro.

Men vi taler ikke altid højt om det.

Når frygt og utryghed fylder, er der en risiko for, at vi begynder at tale hårdt til hinanden.

40 At vi kommer til at søre hinanden.
At vi glemmer at lytte.

Derfor står jeg her i dag.

Ikke for at pege fingre.

45 Ikke for at vinde en debat.

Men for at sige: Vi har brug for hinanden.

Jeg bor i Danmark.

Som omkring 17.000 andre grønlændere.

50 Hver fjerde grønlænder bor her.

Vi har valgt Danmark til – uden at vælge Grønland fra.

Vi lever med to sprog i munden og to kulturer i hjertet.

Og ofte står vi midt imellem.

55

Vi forstår begge sider.

Og nogle gange betyder det, at vi også bærer dobbelt bekymring.

For det, der sker her.

Og for det, der sker derhjemme.

60

Det er et tungt sted at stå.

Men det er også et vigtigt sted.

Jeg tror ikke, at tiden er til at grave gamle grøfter dybere.

65 Der er plads til uenighed – ja.

Men ikke til, at vi mister hinanden på vejen.

Jeg ønsker, at vi vælger samtalen frem for konflikten.

- 70 Nysgerrigheden frem for fordommen.
Mennesket frem for fortællingen.

Derfor vil jeg sige dette i dag – helt personligt:
Grønland er ikke bare geopolitik.

- 75 Grønland er vores hjem.
Det er vores familier.
Vores børn.
Vores fremtid.

- 80 Jeg vil opfordre grønlændere i Danmark til at turde tage ordet.
I hverdagen.
På arbejdet.
Blandt venner.

- 85 Og jeg vil opfordre danskere – også journalister og politikere – til at lytte.
Ikke kun til dem, der råber højest.
Men til de stemmer, der taler stille, fordi det her gør ondt.

I Uagut prøver vi at skabe rum for de samtaler.

- 90 For mere viden.
For flere nuancer.
For dialog, der kan rumme både frygt og håb.

Det arbejde fortsætter.

- 95 Og alle, der vil bygge bro, er velkomne.

Jeg drømmer om, at min datter vokser op i en verden, hvor hendes tilknytning
til Grønland ikke er noget, hun skal forsvare.

Men noget, hun kan være stolt af.

- 100 Uden frygt.

Lad os passe på hinanden i en tid, hvor meget føles usikkert.

Lad os tale sammen – også når det er svært.

Og lad os stå sammen om Grønland.

105

Tak fordi I lyttede.

Kilde

110 Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

115 Demonstrationstale, Kalaallisut Oqalugiaatit

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ivalo-lyberths-tale-ved-demonstration-for-sammenhold-og-stotte-til-gronland>

120

125

130

135

140